

Ротитѣ се построиха. Дружинния командиръ поздрави опълченцитѣ съ походъ.

— Помнете, братци, каза Чилиевъ, че намъ ни прѣдстои да извършимъ труденъ походъ. Ний прѣди да се срѣцнемъ съ противника, ще трѣбва да се боримъ съ стихийнитѣ сили: студътъ, дълбокия снѣгъ и съ непроходимия Балканъ. За туй за да останемъ побѣдители, ний трѣбва всинца задружно да дѣйствуваме, трѣбва, прочее, да се придържаме о слѣдующето правило: било въ врѣме на похода, или боя — всѣки да си пази, т. е. да не напуца. опрѣдѣленото си въ ротата мѣсто; отстанали да нѣма, а на уморившитѣ се въ врѣме на похода да помагаме, кой съ каквото може. Въ боя, както и въ миналитѣ боеве, да дѣйствуваме задружно и рѣшително: никой да не мисли за себе си, а всѣкой да мисли и помага на другаря си. Патронитѣ на вѣтъръ да не хвърляте и знайте, четѣ ще останатъ тукъ и трѣбва, слѣдователно, да расчитвате само на онѣзи, които сж въ подсумкитѣ и торбитѣ ви. Найпослѣ, безъ заповѣдь нѣма и да пѣете.

Напомнювамъ на господа ротнитѣ командири, да слѣдятъ точно за изпълнението на горнята ми заповѣдь.

— «Ружье вольно»! — Шагомъ — Маршъ! се раздаде командата и опълченцитѣ, не изключая и офицеритѣ, вървишката си снеха още веднѣжъ калпацитѣ и набожно се прѣкрѣстиха, като шепнаха къмъ Всевишния молитвата си. Та и имаше защо опълченцитѣ да се молятъ и благодарятъ на Бога.

Нравственното настроение на опълченцитѣ днесъ напълно гармонираше съ природата. Лицата и очитѣ имъ бѣха свѣтли и засмѣни. Въ движенията же имъ се четеше рѣшителностъ, самоотверженностъ и отвага.

Майоръ Чилиевъ поведе дружината къмъ с. Топлишъ, испърво, по гѣнкитѣ на възвишенността, за да не бѣде забѣлѣжено движението ни отъ Турцитѣ на Лисата Гора, а подиръ по дѣсния каменистъ брѣгъ, на дълбокия, а сега засипанъ отъ навѣяния снѣгъ, долъ. Отъ дълбокия снѣгъ трудно се вървеше тукъ, особено за първитѣ редове, които отваряха партията — пжтя.